

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-115/24
14.03.2024.године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Марине Илић, председника већа, Ђорђа Ристића и Милене Петровић, чланова већа, са Радицом Карић, записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, обојица из ..., због кривичног дела превара у саизвршилаштву из чл.208 ст.4 у вези ст.1 у вези чл.33 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Чачку, бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Перића из Београда и Биљане Вукосављевић из Чачка, и браниоца окривљеног ББ, адвоката Стојана Мићовића из Београда, изјављеним против пресуде Основног суда у Чачку К-244/21 од 20.09.2023.године, у седници већа одржаној дана 14.03.2024.године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване, жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Чачку и бранилаца окривљених АА и ББ, и пресуда Основног суда у Чачку К-244/21 од 20.09.2023.године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Чачку К-244/21 од 20.09.2023.године, окривљени АА и ББ, обојица из Београда, су оглашени кривим да су извршили кривична дела, и то окривљени АА кривично дело превара из чл.208 ст.4 у вези ст.1 Кривичног законика, а окривљени ББ кривично дела превара у помагању из чл.208 ст.4 у вези ст.1 у вези чл.35 Кривичног законика, па је суд окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године, коју да издржи по правноснажности пресуде, као и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати по правноснажности пресуде у року од 3 (три) месеца, а уколико је не плати у остављеном року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Окривљени ББ је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, коју да издржи по правноснажности пресуде, и истовремено је одређено да ће се казна затвора извршити тако што ће је издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, с тим што просторије у којима станује не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом које уређује извршење кривичних санкција, а уколико у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење кривичних санкција, као и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју да плати по правноснажности пресуде у року од 3 (три) месеца, а у супротном, уколико у остављеном року не плати казну, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Окривљени су обавезани да суду на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења, а окривљени АА је обавезан да суду плати трошкове на име спровођења из Окружног затвора у Београду, као и на име одбране браниоца по службеној дужности, при чему ће њихова висина бити накнадно одређена посебним решењем, а окривљени су као солидарни дужници обавезани и да оштећеном на име трошкова кривичног поступка плате износ од 173.250,00 динара, као и да оштећеном „...“ из ... на име имовинскоправног захтева плате укупан износ од 1.758.088,80 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

- јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Чачку, због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљене огласити кривим због кривичног дела превара у саизвршилаштву из чл.208 ст.4 у вези ст.1 у вези чл.33 Кривичног законика, као и да окривљенима изрекне кривичне санкције које су предложене од стране тужилаштва,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Миленко Перић из Београда, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и имовинскоправном захтеву, као и о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи првостепену пресуду и донесе пресуду којом ће ослободити окривљеног АА за кривично дело које му се ставља на терет, или да укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. У изјављеној жалби је затражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Биљана Вукосављевић из Чачка, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона (у жалби означено као погрешна примена материјалног права) и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу укине првостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак, или да исту преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или одбити оптужбу. У изјављеној жалби је затражила да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа,

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Стојан Мићовић из Београда, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичним санкцијама и имовинскоправном захтеву, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду преиначи тако што ће ослободити од оптужбе окривљеног, односно оптужбу одбити у односу на њега, и преиначити одлуку о имовинскоправном захтеву и трошковима поступка, тако што ће одбити захтев оштећеног у делу у коме је тражено да се окривљени обавезе да сноси трошкове поступка и да солидарно исплати оштећеном износ од 1.758.088,90 динара или да укине пресуду у побијаном делу, те врати предмет на поновно одлучивање.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу је поднеском Ктж-124/2024 од 26.02.2024.године предложио да Апелациони суд у Крагујевцу жалбу јавног тужиоца усвоји као основу и пресуду Основног суда у Чачку К.244/21 од 20.09.2023.године преиначи, и окривљене огласи кривим за кривично дело које им је стављено на терет оптужним актом и да им се изрекну строже казне које је у оптужном акту предложио јавни тужилац, а да се жалбе бранилаца окривљених одбију као неосноване.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа у смислу одредбе чл.447 ст.2 Законика о кривичном поступку, у присуству бранилаца окривљеног АА, адвоката Миленка Перића из Београда и адвоката Славка Лековића из Чачка, по заменичком пуномоћју адвоката Биљане Вукосављевић из Чачка, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, као и окривљеног за кога нема доказа да је уредно обавештен, при чему су присутни браниоци изјавили да одустају од предлога изнетог у жалби за његово присуство, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама, сходно чл.451 ст.1 Законика о кривичном поступку, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Миленка Перића се указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 Законика о кривичном поступку, указивањем да је „изрека пресуде противречна сама себи као и разлозима пресуде“, да су разлози о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни, као и да се пресуда заснива на доказима на којима се не може заснивати, чиме се указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.1 Законика о кривичном поступку. Жалбом браниоца окривљеног се конкретно указује да је претрес пословних проторија окривљеног извршен незаконито, тако што је на дан пре претреса осумњичени ВВ од стране радника полиције доведен у просторије које је користио са окривљеним АА, при чему је окривљени АА користио другу просторију, а не ону где је пронађена предметна торба. Том приликом претресу нису присуствовали сведоци претреса, већ када су радници полиције саставили записник о одузетим предметима и у њему навели шта су у просторијама нашли, дошли су сведоци да потпишу записник. При овоме службена лица нису упозорила окривљеног да претресу може присуствовати његов бранилац, те је претрес просторија извршен без присуства браниоца. Такође се указује и на то да ствари које су том приликом одузете немају никакве везе са извршењем кривичног дела. Суд је током поступка повредио право окривљеног на одбрану, и то на последњем главном претресу када му је онемогућено да припреми своју одбрану са тек постављеним браниоцем по службеној дужности, која никада није са окривљеним разговарала о његовој одбрани, па иако је он инсистирао да се одложи претрес то није учињено.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, по оцени Апелационог суда, као другостепеног, побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.1 и 2 Законика о кривичном поступку, будући да се пресуда не заснива на доказима на којима се по одредбама овог законика не може заснивати, а суд је у разлозима пресуде изнео довољне, јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеница које су предмет доказивања. Стоји чињеница, на коју се указује жалбом браниоца окривљеног, да приликом претресања стана и других просторија окривљеног, када је и сачињен записник од 14.02.2018.године, бранилац окривљеног није био присутан, али имајући у виду да је окривљени дао сагласност радницима полиције да изврше претрес, то је у конкретном случају претрес стана извршен уз сагласност држаоца стана, која је услов примене чл.158 ст.1 тач.1 Законика о кривичном поступку, па је самим тим радња претресања предузета у складу са одредбом чл.158 Законика о кривичном поступку, а чињеница да су тој радњи присуствовала и два пунолетна лица која су записник потписала као сведоци, не чини радњу незаконитом, па ни сачињени записник о претресању стана и других просторија окривљеног незаконитим доказом на коме се не може заснивати пресуда, па су као неосновани оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног да је на описани начин учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.1 Законика о кривичном поступку.

Такође су као неосновани оцењени и жалбени наводи браниоца окривљеног да је претрес вршен у просторијама које припадају извесном ВВ, а имајући у виду да је окривљени том приликом потписао записник о претресању стана у својству држаоца просторија у којима је вршен претрес, као и потврду о привремено одузетим предметима, да ни у једном тренутку није ставио примедбу да се не ради о просторијама које он користи, при чему жалбени наводи браниоца окривљеног да су сведоци претреса записник накнадно потписали, да нису ни били присутни приликом претреса нису поткрепљени ниједним изведеним доказом током поступка, па је и у овом делу жалба браниоца окривљеног оцењена као неоснована.

По оцени Апелационог суда, као другостепеног, не стоје ни жалбени наводи браниоца окривљеног да је повређено његово право на одбрану на тај начин што суд није оставио довољно времена окривљеном да припреми одбрану са својим браниоцем који му је постављен по службеној дужности, а имајући у виду да окривљени тако нешто није ни захтевао од суда, при чему му је суд оставио довољно времена да ангажује вољног браниоца, што он у остављеном року није учинио.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Биљане Вукосављевић се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 и ст.2 тач.2 Законика о кривичном поступку, указивањем да је изрека пресуде неразумљива, „противречна самој себи и образложењу пресуде, садржини исправа, записника и исказима датим током поступка, а да у погледу одлучних чињеница нису дати јасни и прецизни разлози, те да је немогуће испитати одлучне чињенице“. Жалбом браниоца окривљеног се конкретно указује да је временски период извршења кривичног дела које се окривљеном ставља на терет од 22.12.2017. до 28.12.2017. године, те да је нејасно како суд тумачи моменат истовара робе који је био тек 29.12.2017. године, а којим жалбеним наводима се указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 Законика о кривичном поступку, као и да се из изреке пресуде не види која чињеница је оштећеног ГГ довела у заблуду лажним приказивањем, односно да се из изреке не види на које чињенице се превара односи и које чињенице су лажне, односно нису истините.

По оцени Апелационог суда, као другостепеног, изрека побијане пресуде је разумљива, имајући у виду да се окривљенима ставља на терет извршење кривичног дела „у временском периоду од 22.12.2017.године до 28.12.2017.године...“, при чему се у изреци пресуде уопште и не наводи датум 29.12.2017.године као датум испоруке робе, како се то жалбом браниоца окривљеног указује. Такође, изреком побијане пресуде је окривљени АА оглашен кривим, да је „...довео у заблуду и одржавао у заблуди ДД, комерцијалног референта у оштећеном Привредном друштву за производњу, грађевинарство и превоз „...“ д.о.о.“, „... телефонским путем контактирао ДД и приказао јој лажну чињеницу, представљајући се као ЂЂ из“, „...па су ДД и ГГ бивајући у заблуди да послују са овлашћеним представником..., ...наведеним радњама окривљеног АА и одржавани у заблуди уз помоћ окривљеног ББ...“ Из овако датог чињеничног описа изреке побијане пресуде (који је овде само у најбитнијем делу цитиран) јасно произилазе све радње које су предузели како окривљени АА, тако и окривљени ББ, да би довели и одржавали у заблуди како ДД, тако и ГГ, услед чега су као неосновани оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног АА да се из изреке пресуде не види на које чињенице се превара односи и које чињенице су лажне, односно нису истините.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Стојана Мићовића се првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 Законика о кривичном поступку, указивањем да нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, да су дати разлози нејасни и противречни, те да

постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини самих исправа, при чему се жалбом не указује на конкретне разлоге за побијање пресуде по овом жалбеном основу, услед чега је у овом делу жалба браниоца окривљеног оцењена као неоснована.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања јавни тужилац у жалби указује да је очигледно погрешан закључак суда о непостојању преварне намере на страни окривљеног ББ, јер је неспорно да је он из оштећене фирме преузео робу велике вредности, за коју робу нема доказе да ју је било коме предао, те су све радње обојица окривљених предузели како би довели у заблуду оштећене са циљем да дођу до робе без плаћања надокнаде.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног АА, адвокат Миленко Перић у жалби указује да током поступка није изведен ни један доказ који би потврдио да је окривљени АА учествовао у било ком елементу предметног кривичног дела, нити да је он лице које је позивало представника оштећене фирме, нити му слало мејлове, да при том није пронађен ни рачунар са кога су слати мејлови оштећеној фирми, нити је код икога нађен телефон са кога су позивани представници оштећене фирме, тако да нема доказа за основни елемент бића овог кривичног дела, а то је ко је представника оштећеног довео и одржавао у заблуди слањем мејла и телефонским путем. Даље се жалбом указује да су без доказа тврдње да је торба која је пронађена у другој просторији припадала окривљеном АА и да је у њој пронађен мобилни телефон са бројем ... за који окривљени тврди да је његов, али у торби нису пронађени никакви телефони, већ су нађени у другој канцеларији. Жалбом се указује и на то је суд био дужан да у присуству окривљеног испита представника оштећене фирме ДД, као и да суочи окривљеног ББ и сведока ВВ да би се утврдило да ли је ВВ лице које је ББ донело спорну документацију у коверти. Сведок ЕЕ је изјавио да не познаје окривљеног, да га никада није видео, али је потврдио да је робу купио од неке фирме и суду презентовао отпремницу и излазну фактуру, а при том не може да се сети имена фирме од које је купио ову робу, при чему се датум на приложеној излазној фактури поклапа са датумом када је превезена роба из оштећене фирме „...“ из Све наведено потврђује чињеницу да је окривљени ББ спорну робу истоварио фирми „...“ у ..., а не у ..., а да је суд тражио све снимке са наплатне рампе видело би се да је кроз наплатну рампу прошла и приколица, а не само камион.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног АА, адвокат Биљана Вукосављевић у жалби указује да је нејасно шта је са ЕЕ, које је његово учешће, да постоји идентитет између рачуна фирме „...“ и отпремница „...“, те да његова улога није испитана до краја, јер је управо можда он организатор свега и можда се управо он представљао као ЂЂ. Током поступка није утврђено ко је користио број телефона са којим бројем је комуницирала ДД, као ни ко је користио мејл адресу. Чињенично стање је погрешно и непотпуно утврђено јер суд није утврдио све одлучне чињенице, нити је расправио сва спорна питања, те је морао саслушати ЂЂ, односно ЖЖ, а суд при том не даје оцену исказа саслушаних сведока.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног ББ, адвокат Стојан Мићовић жалбом указује да је суд погрешно ценио исказ ЕЕ и доказ који је он доставио у вези са купљеном робом, јер је исти самоиницијативно, иако није био окривљени, доставио доказ да је купио отприлике 20 тона лима и да је ту робу даље продао друштву „...“ при чему је нетачно да се ова количина робе не подудара са количином робе која је предмет овог поступка, јер су у питању занемарљива одступања у мерењу робе, па је несумњиво да је у питању идентична роба која је предмет ове оптужнице. Нејасно је због чега би другоокривљени

ББ измислио да га је ради предаје робе сачекао сведок ЕЕ, а да се касније и током поступка утврдило да је сведок ЕЕ имао сарадњу са оштећеним и да је баш он продао исту количину робе која је предмет оптужнице. На страни окривљеног ББ не постоји умишљај у погледу помагања окривљеном АА да је извршио кривично дело превара, јер он никада није довео у заблуду, нити одржавао у заблуди. Исти је превозник, бави се превозом робе и има сталне позиве клијената, те да је код њега постојао умишљај, а није, онда сасвим сигурно не би превозио робу својим камионом и са својим личним документима и уз накнаду за превоз од 35.000,00 динара, те зашто би се оштећеном предузећу окривљени ББ представљао под стварним именом и презименом ако је знао да је у питању превара, и ако је само наплатио превоз. Оцена суда да је окривљени ББ моторним возилом без приколице прешао наплатну рампу у ... је погрешна, јер је нејасно на основу чега је суд утврдио када тако нешто не стоји у информацијама о евидентирању прелаза моторног возила које је издало ЈП „Путеви Србије“, будући да се том приликом нису изјашњавали о томе да ли је моторно возило било без приколице или не. Окривљени ББ је уз власнике оштећеног друштва једна од жртава преваре окривљеног АА, а између њих није постојао никакав договор да заједнички преваре оштећеног, нити је постојао било какав доказ у том смислу, већ је он само сматрао да врши регуларан превоз у нормалном законом дозвољеном послу, а и оштећени и окривљени ББ су веровали да им налоге преноси извесни ЂЂ кога нису упознали, а не окривљени АА који се свима представљао као ЂЂ.

Насупрот жалбеним наводима јавног тужиоца и бранилаца окривљених АА и ББ, чињенично стање у првостепеној пресуди је потпуно и правилно утврђено, и то у погледу свих чињеница које чине објективна и субјективна обележја кривичних дела за која су окривљени оглашени кривим, правилном оценом сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд ценио изведене доказе током поступка, и њиховим довођењем у међусобну везу извео правилан закључак да је окривљени АА употребио лажне печате банке „...“, као и лажни печат Друштва за производњу, трговину и услуге „...“ ДОО Београд, као и фалсификоване менице. Нарочито околност да спорна меница која је као гаранција дата представнику оштећене фирме је у низу бројева осталих меница које су пронађене код окривљеног, и од истог одузете, указује управо на окривљеног као лице које се лажно представљало представнику оштећеног предузећа „...“ као ЂЂ, доводећи у заблуду да ће у име фирме „...“ ДОО ... платити већу количину лима, која је и испоручена од стране оштећеног предузећа. Првостепени суд је извео правилан закључак да сва документација и предмети који су коришћени приликом извршења дела припадају првоокривљеном АА, из чега произилази његова намера да доведе у заблуду приликом наручивања и добијања робе представника оштећеног предузећа и да на описани начин прибави себи противправну имовинску корист, те правилно није прихватио његову одбрану, ценећи је као неуверљиву и срачунату на избегавање кривичне одговорности. Овако дате разлоге првостепеног суда на странама 15 и 16 образложења пресуде у потпуности прихвата и овај суд и на исте упућује.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд ценио и одбрану окривљеног ББ и као такву је није прихватио ценећи је као демантовану изведеним доказима, и то најпре изводом из листинга комуникације за дан 28.12.2017.године, када је утврђено да је окривљени ББ са свог броја телефона имао комуникацију са лицем које му се како наводи представило као ЂЂ, као и са бројем ... који је по сопственом признању користио окривљени АА, и то у више наврата током тог дана, из чега је суд извео правилан закључак ценећи и остале доказе да су окривљени били у сталном контакту управо по питању превоза предметне робе. Првостепени суд је правилно ценио исказ сведока ЗЗ, власника директора фирме „...“ из ..., који је био изричит да његова фирма никада није сарађивала са фирмом „...“ из ..., као и да не постоји никаква могућност да је

било које лице превезло неку количину лима у круг његове фирме, како то у својој одбрани наводи окривљени ББ, чиме је у овом делу његова одбрана демантована, па првостепени суд правилно закључује да је окривљени ББ ставио на располагање своје превозно средство и пружио своје услуге, чиме је створио услове за реализацију извршења кривичног дела, односно свесно помогао у извршењу кривичног дела окривљеном АА, о чему је суд на странама 16. до 19. дао јасне и уверљиве разлоге које у свему као такве прихвата и овај суд и на исте упућује. Радње окривљеног ББ, које се огледају у превозу робе, не могу саме по себи довести до закључка да је овом окривљеном било познато да је окривљени АА довео у заблуду представнике оштећеног предузећа, а током поступка није изведен ниједан доказ који би упутио на такав закључак, па су као неосновани оцењени жалбени наводи јавног тужиоца да је очигледно да су обојица окривљених поступали са преварном намером према представницима оштећеног предузећа, али је неспорно да је на описани начин – превозом веће количине робе створио услове окривљеном ... за извршење кривичног дела, како то првостепени суда правилно закључује и о чему су дати јасни и уверљиви разлози на страни 19 пресуде, које као такве прихвата и овај суд и на исте упућује.

Сходно изнетом, по оцени Апелационог суда жалбама јавног тужиоца и бранилаца окривљених се врши сопствена оцена изведених доказа, различита од оне коју је у побијаној пресуди дао првостепени суд, али се не доводи у питање потпуно и правилно утврђено чињенично стање, а ово из разлога што оспоравајући правилност закључака првостепеног суда јавни тужилац и браниоци окривљених у својим жалбама не указују ни на једну нову чињеницу, нити на доказ који првостепени суд није имао у виду и није ценио, а који би евентуално довели у сумњу правилност одлуке првостепеног суда.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је противправне радње окривљених правно квалификовао као кривично дело превара из чл.208 ст.4 у вези ст.1 КЗ и кривично дело превара у помагању из чл.208 ст.4 у вези ст.1 у вези чл.35 КЗ, о чему су у пресуди дати довољни, јасни и за овај суд прихватљиви разлози, па су жалбе јавног тужиоца и бранилаца окривљених којима се пресуда побија због повреде кривичног закона оцењени као неосновани, нарочито што се жалбама не указује на конкретне разлоге за побијање пресуде по овом жалбеном основу.

Испитујући одлуку о казни, која се побија жалбама јавног тужиоца и бранилаца окривљених, Апелациони суд налази да је првостепени суд приликом одмеравања врсте и висине казни окривљенима АА и ББ ценио све околности које у смислу чл.54 КЗ, утичу да казна буде мања или већа, па је правилно као олакшавајуће околности на страни окривљеног АА ценио његово коректно држање пред судом, да је отац двоје малолетне деце, а на страни окривљеног ББ да је неосуђивано лице, породичан човек, отац малолетног детета и његово коректно држање пред судом, док је правилно као отежавајуће околности на страни окривљеног АА ценио његову вишеструку осуђиваност, и то за исто кривично дело, док на страни окривљеног ББ нису утврђене отежавајуће околности.

Изречене казне затвора, као у изреци пресуде, при чему је одређено да ће казну затвора окривљени ББ издржавати у просторијама у којима станује уз примену мере електронског надзора, су нужне и довољне да се према окривљенима постигне сврха прописивања и изрицања кривичних санкција из чл.4 ст.2 КЗ, као и сврха кажњавања из чл.42 КЗ, као и изрицањем новчаних казни у износу од 100.000,00 динара окривљеном АА, односно 50.000,00 динара окривљеном ББ, које су и по оцени овог суда, адекватне њиховим имовинским приликама будући да су обојица окривљених запослена лица, па су као неосновани оцењени жалбени наводи јавног тужиоца да је суд дао превелики значај утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљених, као и жалбени наводи

браниоца окривљеног АА, адвоката Биљане Вукосављевић, да је суд требао бити блажи у делу изрицања кривичне санкције према окривљеном, као што се неосновано жалбом браниоца окривљеног ББ указује да је суд донео погрешну одлуку у погледу кривичне санкције.

По оцени овог суда, правилна је одлука првостепеног суда да окривљене обавезе као солидарне дужнике да оштећеном „...“ Д.О.О. ... плате истакнути имовинскоправни захтев, будући да су представници оштећеног предузећа имовинскоправни захтев истакли, а током поступка је на несумњив начин утврђено да је у износу од 1.758.088,80 динара настала штета по ово предузеће, при чему околност да ли је овом предузећу исплаћена надокнада штете по основу осигурања робе је без утицаја на одлуку суда о имовинскоправном захтеву, будући да суд није имао разлога да не прихвати наводе представника оштећеног предузећа да им настала штета није надокнађена.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу чл.457 Законика о кривичном поступку, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Радица Карић,с.р.

Председник већа - судија
Марина Илић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић